

de

zoektocht

© 2016 Diana Badoux

tekst: Diana Badoux

illustraties : Sandy van Helden

ontwerp omslag: Sandy van Helden

tekstredactie, vormgeving binnenwerk en omslag:

StudioSpectrum.nl | Wim Veelen

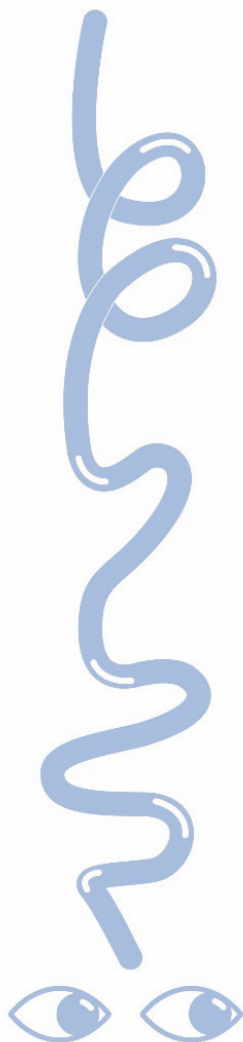
ISBN 978 94 6318 270 6

De zoektocht

voor young adults

Diana Badoux

Sybreñ

Sybren kijkt naar het journaal op de tv. De storm is vanmiddag flink aangewakkerd en heeft heel wat mensen die op weg waren verrast. Overal zijn mensen vastgelopen: op snelwegen in hun auto of op perrons wachtend op treinen die van de NS niet meer mogen rijden.

Op de Kagerplassen wordt een zeiler vermist, meldt het journaal. Sybren spitst zijn oren en zet het geluid van de tv wat harder. Hij woont in de buurt van de plassen. Vanmiddag zijn een man en een vrouw overboord geslagen tijdens een zeiltocht. De vrouw is inmiddels terecht, maar de man wordt helaas nog vermist. De zoektocht naar hem wordt gestaakt als het donker wordt. Wat erg.

Sybren vraagt zich af, of ze al gezocht hebben met reddingshonden. Sommige honden zijn erop getraind mensen zelfs onder water op te sporen. Jammer dat Alva zijn brevet van reddingshond nog niet heeft. Dan zou hij nu kunnen helpen. Hij kijkt naar Alva die ligt te snurken in zijn mand. Het is een prachtige Duitse herder van twee jaar oud. Vol energie, een sterk lijf en dol op zijn baasje. Sybren wordt helemaal warm vanbinnen als hij naar Alva kijkt. Een betere

vriend kan je je niet wensen. Dat heeft hij het afgelopen jaar wel gemerkt toen mama zo ziek was. Ze liepen samen uren rond en de hond lag thuis altijd bij hem in de buurt, alsof hij waakte over zijn baasje. Nu mama er niet meer is, is Alva helemaal zijn beste en enige maatje.

Sybren zucht. Hij wil niet aan die nare tijd denken, maar soms piepen de gedachten eraan ineens in zijn hoofd.

Hij gaat naast Alva op de grond zitten en kroelt hem zachtjes tussen zijn oren. Tevreden brommend laat Alva zich kriebelen.

Alva mag dan nog geen 'echte' reddingshond zijn, hij heeft wel alle kwaliteiten om dat te worden. Hij werkt graag, is een echte speurder, rapporteert en is vriendelijk tegen mensen. Hij kan best iemand die vermist is opsporen denkt Sybren. Als hij morgenvroeg nu eens op pad gaat? Dan moet hij die zoektocht wel goed voorbereiden. In de schuur kan hij zeker wat dingen daarvoor vinden.

Sybren loopt naar de schuur. Op een plank ziet hij twee reddingsvesten liggen, een EHBO-does, een heupfles die je aan je riem kan vastmaken en een zakmes. Alleen de zaklamp ziet hij niet. Hij kijkt op de klok, trekt haastig zijn dikke windjack aan en doet Alva aan de riem. 'Kom op jongen, het is bijna sluitingstijd.'

Sybren rent naar de winkelstraat in het dorp die vlak bij zijn huis is. Daar is een winkel met kampeerspullen. Het waait nog steeds flink. Bijna struikelt hij over een afgewaide tak. Overal liggen kapotte dakpannen op straat, maar Alva springt er behendig overheen. Er brandt nog licht in de winkel. Hijgend valt Sybren binnen. Snel kijkt hij langs de

schappen en pakt een zaklamp die er niet al te duur uitziet.

‘Kan ik je misschien helpen?’, hoort hij vragen.

Hij kijkt om. Die stem is van het meisje dat achter de kassa staat. Ze is lang en slank met bruine steile haren. Ze lacht naar hem en haar mond is heel groot. Net of haar gezicht openbreekt. Sybren wordt warm tot onder zijn haren.

‘Je bent net op tijd, ik wilde de deur al op slot doen’, zegt ze. ‘Waarom heb je zo dringend een zaklamp nodig?’

‘Er wordt een zeiler vermist op de plas, dus ik dacht erover morgen te gaan zoeken met mijn hond. Alva kan iedereen die zich verstopt vinden, dus ...’, zegt hij een beetje verlegen. Shit, als ze nu maar niet ziet dat hij bloost.

‘Spannend zeg. Wel rot voor die zeiler natuurlijk’, zegt ze en grijnst van oor tot oor naar Sybren.

Hij stottert: ‘A-a-alva spoort mensen zelfs onder water op’, en hij kroelt de hond achter zijn oren.

‘Niet te geloven’, zegt het meisje vol bewondering. ‘Wat spannend allemaal, misschien mag ik met je mee? Ik hoef morgen niet te werken. By the way, ik heet Franka.’

‘Eh, nou... uh... Oké, ja leuk, doen we. Ik heet Sybren’, hakkelt hij en grijpt de zaklamp van de toonbank. ‘Ik ga al vroeg zoeken morgen, zal ik je om acht uur ophalen? Waar woon je?’

Franka schrijft haar adres en het nummer van haar mobiele telefoon op de kassabon. ‘Voor als er iets tussenkomt’, zegt ze. En daar is die lach weer.

Met knikkende knieën loopt Sybren de winkel uit. Hij kijkt nog eens om en Franka zwaait naar hem. Aarzelend steekt hij een hand op en loopt met grote passen terug naar

huis. Hij moet voor het eten zorgen vanavond.

De deur slaat dicht en Sybrens vader, Jan, komt binnen. Hij gooit zijn sleutelbos op tafel en roept Alva bij zich. Met zijn kop een beetje omlaag en zijn staart tussen zijn poten komt hij naar Jan toe.

‘Braaf’, zegt hij. En direct erachteraan: ‘Ga maar weer.’ Hij wijst naar de mand en Alva kijkt hem onzeker aan.

‘Schiet op, waar wacht je op?’ zegt Jan bars. Alva druipt af en gaat in zijn mand liggen.

‘Zo moet je dat niet doen pa’, zegt Sybren die in de keuken eieren bakt. Niet bij je roepen en direct weer wegsturen.’

‘Ook goedenavond. Meneer weet het weer beter’, zegt Jan tegen Sybren, die met twee borden uit de keuken komt aanlopen.

‘Ja, ik weet het inderdaad beter. Wie traint er altijd met Alva?’ Nijdig zet hij de borden met een klap op tafel.

‘Maak je niet druk, er zijn belangrijkere zaken’, zegt Jan. ‘Ik ben blij dat ik thuis ben. Die rotstorm. Ik was even bang dat mijn truck omver zou worden geblazen op de snelweg.’ Hij zucht en gaat aan tafel zitten. Alva ligt op een bot te klui-ven in zijn mand.

‘Als je hem zo ziet liggen zou je niet denken dat die hond zo veel knappe dingen kan’, zegt Jan. ‘Ik denk dat hij best een goede reddingshond kan worden. Maar dan moet je hem niet als een watje opvoeden natuurlijk.’

‘Dat doe ik helemaal niet’, snauwt Sybren.

‘Koekjes geven en aaien als beloning voor iets dat hij ge-

woon moet doen is allemaal moderne onzin, zo krijg je watjes', gaat Jan verder. Hoofdschuddend trekt hij een biertje open en gaat met zijn brood met eieren voor de tv zitten.

Sybren kan zijn vader soms wel wurgen. Morgenochtend smeet ik hem zonder iets te zeggen, denkt hij kwaad.

Het is nog donker als Sybrens wekker gaat. Hij schiet zijn kleren aan en loopt op zijn sokken de trap af om zijn vader niet wakker te maken. Alva ligt in zijn mand in de keuken te slapen. Maar hij slaapt niet diep, want hij staat meteen op als Sybren binnenkomt. Zacht piepend duwt hij zijn kop tegen zijn baasje aan.

'We gaan met Franka varen Alfie', zegt hij zachtjes en doet Alva de halsband om. Sybren heeft zijn rugzak gisteravond al gepakt. Vlug geeft hij Alva zijn brokken en maakt een boterham met kaas voor zichzelf. Hij luistert nog even onder aan de trap. Het gesnurk van zijn vader is zoals gewoonlijk oorverdovend. Die heeft niks in de gaten.

Franka staat al voor het raam in De Wijze Kater te wachten op Sybren. Ze woont met Brechje, haar moeder die de eigenaar is van het eetcafé, boven de zaak. Als de deur opengaat ruikt Sybren iets bloemigs. Dat is Franka zeker. Wat ruikt ze lekker, zwijmelt hij.

'Hoi, laten we meteen gaan, want Brechje slaapt heel licht en wordt vast wakker als we hier blijven praten', zegt Franka zachtjes. Ze heeft haar jas al aan en een rugzak om. Zachtjes trekt ze de deur dicht. Alva springt enthousiast tegen haar op.

‘Zit’, zegt Sybren en de hond luistert onmiddellijk en gaat braaf zitten.

‘Wat een lieverd ben jij’, zegt Franka en aait Alva over zijn borst. Een grote lik over haar wang is de beloning.

‘Hij vindt je leuk’, zegt Sybren. ‘En hij niet alleen’, zegt hij er moedig achteraan.

‘Zit je me nou te versieren?’ vraagt Franka met een lachje.

Sybren grijnst maar eens. Ze wandelen naar de jachthaven waar Sybrens motorboot ligt. Als ze daar aankomen, zien ze dat er zich al aardig wat mensen hebben verzameld. De politie en de brandweer zijn er en wat ramptoeeristen, die hopen dat er wat te gebeuren staat.

‘Wat moet dat jongelui’, vraagt een grote, dikke agent met een zuur gezicht. ‘Aan pottenkijkers hebben we geen behoefte.’

‘We willen graag meehelpen de vermiste zeiler te zoeken. Dit is een superspeurhond. Weet u wel dat hij iemand onder water kan opsporen’, zegt Franka uit de hoogte. Sybren schiet in de lach, maar doet net of hij moet hoesten.

‘Zo, zo, heel interessant, maar wij hebben onze eigen speurhonden, dus weg wezen hier’, snauwt de agent. ‘Ga maar achter die rood-wit geblokte lijn staan bij die andere amateurs’, voegt hij er nors aan toe.

Franka en Sybren kruipen onder de afscheiding door en gaan tussen de mensen staan.

‘Zal mij benieuwen of ze die zeiler nog vinden’, zegt een man die door een verrekijker staat te loeren. ‘En als ze hem vinden is hij toch hartstikke dood.’

‘Het is rond het vriespunt’, zegt een ander. Franka en Sybren kijken elkaar aan. Tijd om in actie te komen.

Sybren wenkt Franka dat ze mee moet komen. Gelukkig ligt het motorbootje uit het zicht van de agent. Eigenlijk had de boot al in de winterstalling moeten liggen, maar Sybren heeft er nog geen tijd voor gehad. Dat is mazzel. Ze klauteren aan boord en Sybren duwt de boot met een peddel van de kant af. Alva staat al op de voorplecht.

Op het water is het ijskoud. ‘Je moet er niet aan denken dat je daarin ligt’, rilt Franka, terwijl ze haar muts op zet.

De storm is vanmorgen een stuk minder dan gisteren, maar het waait nog flink. Alva blaft af en toe opgewonden. Na een paar haperingen start de motor gelukkig. De boot klapt nu en dan bovenop de grijze golven, maar Alva blijft stevig staan.

‘Een hond met zeebenen’, grinnikt Franka.

Gelukkig breekt na een tijdje varen een waterig zonnetje door. Het water afspeurend varen ze over de plas tot ze aan de overkant komen. ‘Ik leg even aan, kijken of er sporen te vinden zijn in het weiland’, zegt Sybren.

Alva is als eerste de boot uit en rent enthousiast in het rond. Hij kijkt verwachtingsvol naar Sybren.

‘Oké Alfie, we trekken even een sprintje om warm te worden’, zegt Sybren en zet het direct op een rennen. Luid blaffend rent Alva met hem mee. Hij wint het al gauw van zijn baasje. Franka probeert het stel bij te houden:

‘Shit, wat een tempo’, hijgt ze, ‘train jij voor de marathon of zo?’

Sybren houdt even in. ‘Ha, ha. Nee, ik roei drie keer per

week. Doe maar rustig aan', zegt hij. 'Ik ren alvast naar die schuur in de verte. Daar wacht ik op je.' En weg is hij.

Franka kijkt hem na. Het is toch wel een lekker ding, die Sybren. Zoals hij daar over het weiland rent. Gespierd, leuke blonde stekels en een conditie...

Sybren is in no time met Alva bij de schuur. Een groot donker gevaarte met dicht geverfde ramen. Alva krabt aan de schuurdeur. Misschien is er wel iemand binnen. Sybren klopt op de deur. 'Is daar iemand?'

Het blijft doodstil in de schuur. De deur zit dicht, maar met een trap tegen de grendel schiet hij open. Alva racet naar binnen. In een hoek van de schuur begint hij te piepen en wild te zwaaien met zijn staart bij een berg vodden. Of is het een mens? Sybren knipt zijn zaklamp aan. Als hij dichterbij komt ziet hij dat het een paar jutezakken zijn. Het lijkt alsof iemand erop heeft geslapen. Er liggen lege bierblikjes en oude boterhammen naast de slaapplaats.

Franka is er inmiddels ook. 'Wat gevonden?', hijgt ze als ze buiten adem binnenvalt.

'Ja, een soort bed', zegt Sybren.

Franka trekt haar neus op. 'Bah, het stinkt hier naar vieze sokken.'

'Misschien is het een schuilplaats van een stroper of zo. Het barst hier in het voorjaar van de hazen.'

'Laten we maar verder gaan', zegt Franka. 'Wie het ook is, hij is in ieder geval weer pleiten.'

Ze lopen een hele tijd langs de waterkant, maar vinden geen spoor van de vermiste zeiler. Met honger in hun buik en tot op hun botten koud geworden gaan ze terug naar de boot.

Dan begint Alva plotseling te grommen. Er ligt iets donkers in het water tussen het riet.

Franka en Sybren kijken elkaar verschrikt aan. Nu het menens wordt is het niet zo leuk meer. Ze durven dan ook niet zo goed naar het ding in het water te kijken. Alva springt het water in en probeert luid grommend het zwarte geval naar de kant te trekken. 'Laten we de politie bellen, dat we iets gevonden hebben', zegt Sybren met ingehouden adem.

Franka belt 112 en gaat met haar rug naar het donkere ding in het water staan.

Het duurt wel even voordat er een politieauto verschijnt op het fietspad dat langs de plas loopt. Er stappen twee agenten uit. De dikke, wat oudere agent en een jonge schriele.

'Het is dat chagrijn van vanmorgen', fluistert Sybren.

'Hi, hi', lacht Franka, 'de dikke en de dunne. Ze vergeet even dat ze bang is, door het komische duo dat op hen af komt.

'Afblijven', roept de dikke. 'Dit is nu een plaats delict en burgers mogen daar niet komen', doet hij gewichtig.

'Zonder ons was er helemaal geen plaats delict', smaalt Franka.

'Niet zo brutaal jongedame', zegt hij en loopt met flinke passen naar de waterkant. 'Karelsen, ga kijken wat er aan de hand is', beveelt hij de jonge agent.

Deze staat stilletjes te lachen, maar trekt zijn gezicht direct in de plooi als hij ziet dat zijn baas naar hem kijkt. Hij loopt terug naar de politieauto en trekt een paar kaplaarzen aan. Dan waadt hij voorzichtig naar het donkere ding en trekt het met een pikhaak naar zich toe.

‘Het is een jas’, zegt hij met een opgelucht gezicht.

Alva blijft maar blaffen en trekken aan de jas. Dat begint op de zenuwen te werken van de dikke agent.

‘Hou die hond bij je’, snauwt hij tegen Sybren.

‘Hij heeft anders wel de jas gevonden’, zegt Sybren boos.

De jonge agent geeft Franka, die staat te klappertanden van de kou, een knipoog.

‘Jacobsen’, misschien kunnen we dit meisje een lift aanbieden, anders raakt ze nog onderkoeld’, zegt hij tegen zijn collega. Jacobsen doet de druipende jas in een vuilniszak en gooit hem in de achterbak van de auto. Hij gromt dat het goed is.

Sybren gaat ook mee. De motorboot kan hij ook een andere keer ophalen. Het is inderdaad te koud om lang buiten te zijn. Zeker op het water.

‘Waar moeten we jullie afzetten’, bromt Jacobsen, als hij achter het stuur is gaan zitten.

‘Graag bij De Wijze Kater, het eetcafé in de dorpsstraat’, bibbert Franka.

Alva zit tussen Franka en Sybren op de achterbank te piepen van opwindning. Lachend kijkt Franka Sybren aan. Ze trekt gekke bekken naar de rug van de dikke agent. Sybren probeert zijn lachen in te houden.

Brechje kijkt verschrikt als de politiewagen voor de deur stopt. Maar als Franka vrolijk uit de auto springt is de schrik snel vergeten.

‘Mam’, zegt Franka, ‘dit is Sybren.’

Brechje veegt haar handen af aan haar jeans en geeft Sybren een hand. ‘Ik ben nat hoor, van het schoonmaken’, zegt

ze lachend.

Verlegen geeft hij haar een hand. 'Aangenaam', mompelt hij. Alva snuffelt aan de nieuwe vriendin.

'Zo en dit is de knappe speurhond?', vraagt Brechje.

Maar voor Sybren kan antwoorden piept zijn mobieltje in zijn jas. Een sms van zijn vader: waar zit je?

'Ik moet naar huis. Mijn vader vraagt waar ik blijf', zegt Sybren.

'Waarom vraag je niet of je vader in het café gezellig een kom zelfgemaakte erwtensoep komt eten, zegt Brechje', dan kunnen we nog even praten over jullie zoektocht.'

Jan vindt de erwtensoep een prima idee. Als hij binnenkomt, kijkt hij tevreden rond. In het café is het heel gezellig en lekker warm. Op ieder tafeltje brandt een kaarsje. Vlug dekt Brechje een tafeltje vlakbij de open haard met rode place-mats en kerstservetjes, die nog over zijn. Hij geeft Brechje en Franka een stevige hand. 'Jan, aangenaam. Net zo mooi als de dochter zie ik', grinnikt hij verlegen.

'Ha, ha', lacht Brechje, 'maar jij bent niet zo slank als je zoon.'

Franka rolt met haar ogen. 'Mam', sist ze, 'dat zeg je toch niet.'

'Ik bedoel het niet onaardig', zegt Brechje tegen Jan. 'Welkom bij de familie Flapuit, zal ik maar zeggen.'

Ze schuiven alle vier aan tafel. Het is extra knus omdat er nog geen andere gasten zijn in het café. De soep is heerlijk en Brechje schept nog eens de kommen vol. Tevreden wrijft Jan over zijn buik. In het nieuwe jaar gaat hij echt afvallen, heeft

hij zich voorgenomen. Het moet nu maar eens gebeuren. Alva ligt onder de tafel met een groot stuk worst en gromt en smakt er op los.

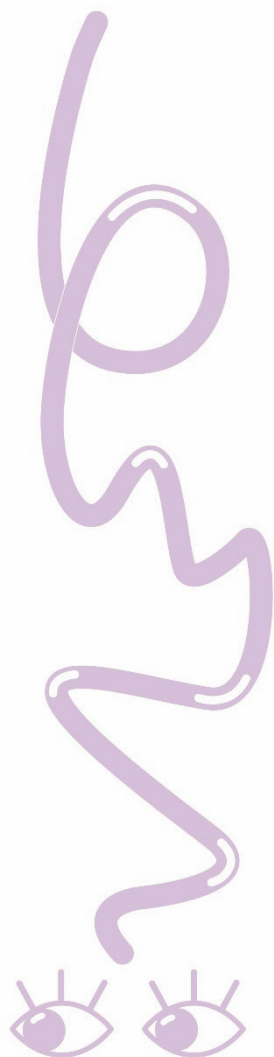
Ondanks de gezelligheid denkt Sybren toch aan de vermiste zeiler. Zou hij al gevonden zijn? Ze zetten de lokale radiozender aan voor de nieuwsberichten.

‘...de zeiler die gisteren overboord is geslagen op de Kagerplassen is helaas nog niet terecht. Vanmorgen vroeg is de zoektocht door politie en brandweer hervat, maar er ontbreekt nog steeds ieder spoor...’

‘Dat klopt niet’, roept Franka, ‘wij hebben een jas gevonden.’

‘Je weet toch niet of die jas van de zeiler is’, zegt Sybren. ‘Als dat zo was zouden ze het wel zeggen.’

Franka

Franka staat achter de tap glazen te spoelen. Het is vanavond niet erg druk geweest in het eetcafé. Dat komt vast door de kou. Iedereen is blij dat hij lekker warm thuis zit. Vindt ze prima, want dan kan ze nog even met Brechje kletsen.

‘Mam, nog een drankje doen samen?’, vraagt ze terwijl ze de deur van het café op het nachtslot draait.

‘Ja’, schenk mij maar een wijntje in’, en ze zet de laatste borden in de afwasmachine. Ze ploft neer aan een tafeltje en neemt een slok van haar wijn.

‘Hoe vond je Sybren eigenlijk?’, vraagt Franka zo onverschillig mogelijk.

‘Lijkt me een prima jongen, maar wel een beetje stilletjes. Niet zo gek natuurlijk als je bedenkt wat hij heeft meegemaakt met zijn moeder. Die is vorig jaar aan borstkanker overleden, vertelde Jan.’

Franka knikt. Dat verhaal heeft zij ook gehoord op school, maar Sybren heeft er nog niets over gezegd tegen haar. Hij zegt eigenlijk nooit iets over wat hij voelt. Best gek, want zij vertelt hem alles. Ze heeft hem bijvoorbeeld al lang over haar ‘verdwenen’ vader verteld, die vertrokken is toen ze nog niet geboren was. Een vader uit Indonesië, die naar

Nederland was gekomen om te studeren en na een mislukte relatie met Brechje weer verdwenen is.

Franka wordt steeds benieuwder naar die vader, naarmate ze ouder wordt. De laatste tijd leest ze boeken over Java, waar haar vaders roots liggen. Maar of hij ook teruggegaan is naar zijn geboorteland, weet ze niet. Brechje kan haar er ook niks over vertellen. Haar relatie met Addie was na veel ruzies op de klippen gelopen.

Toch vindt Franka het gek dat haar moeder nooit geprobeerd heeft om hem te zoeken. Ze weet zeker dat zij wel naar hem op zoek gaat als ze 18 is, dan houdt niemand haar tegen. Let maar op.

Het is al weer twee weken geleden dat de zeiler vermist werd. De gevonden jas was volgens zijn echtgenote niet van hem. De politie heeft geen enkel spoor gevonden en de media verliezen hun belangstelling. Franka en Sybren hebben het druk met school en elkaar. Ook zij vergeten hem. Maar haar vader kan ze maar niet uit haar hoofd krijgen. 'Mis jij je moeder erg', heeft ze aan Sybren gevraagd. Hij keek een beetje ongemakkelijk bij die vraag. 'Nou, ik denk nu niet meer iedere dag aan haar. Soms voel ik me daar wel lullig door. Net of ik haar in de steek laat', had hij gezegd.

Als ze op zondag bij Sybren voor de deur staat en aanbelt, wordt er niet opengedaan. Ze luistert en hoort Alva blaffen, de zware stem van Jan en Sybren die op hoge toon praat. Franka bonst hard op het raam. De stemmen verstommen en